

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/736/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz eljárás tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság az Egeri Törvényszék 2.Pf.20.072/2025/3. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz az Egeri Törvényszék 2.Pf.20.072/2025/3. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt.
- [2] Kérelmét az indítványozó az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének, XV. cikk (1)–(2) bekezdésének és XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére alapította.
- [3] 2. Az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló iratok alapján az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló előzményi ügy lényege az alábbiak szerint foglalható össze.
- [4] 2.1. Az alkotmányjogi panasszal érintett, többlethasználati díj iránt indított perben a felperes indítványozó 2020 márciusában árverés útján lakottan szerezte meg egy 55 m² alapterületű, kettő és fél szoba, konyha, fürdőszoba, wc, folyosó helyiségekből álló egeri lakóingatlan 2/8 tulajdoni hányadát. Indítványozó további 2/8 tulajdoni hányadot július hónapban, a későbbi alperes gyermekeivel kötött adásvételi szerződéssel vásárolt meg, összesen 925 000 Ft vételár ellenében. A felek a szerződésben rögzítették, hogy a felperes az ingatlan állagát nem ismeri, annak állapotáról szemrevételezés útján nem tudott meggyőződni, tekintettel arra, hogy az ingatlant kizárólagosan a 4/8 tulajdoni hányaddal rendelkező későbbi alperes használja. Az

eladók a lakás állapotáért felelősséget nem vállaltak, továbbá arról is rendelkeztek, hogy az eladók az ingatlant nem tudják a szerződés aláírásával egyidejűleg a vevő birtokába bocsátani, tekintettel arra, hogy azt mozgássérült édesapjuk használja. A szerződő felek a vételár megállapításánál figyelembe vették azt a tényt, hogy az ingatlan nem birtokba adható.

- [5] Ezt követően az indítványozó 2020 augusztusában levélben felszólította az alperest az ingatlan 1/2 tulajdoni hányadának birtokba adására, illetve tájékoztatta, hogy amennyiben az ingatlant továbbra is teljes egészében használná, többlethasználati vagy bérleti díj megfizetése ellenében van lehetősége erre. Az ingatlan használati viszonyainak rendezéséig előterjesztette a többlethasználati díj iránti igényét. Az alperes válaszában tájékoztatta az indítványozót, hogy mozgáskorlátozott, ágyhoz kötött beteg és haladékosan kért a válaszára; az indítványozó levelére azonban ezt követően érdemi választ nem adott.
- [6] 2.2. Az indítványozó az Egri Járásbíróságon keresetet terjesztett elő alperes ellen többlethasználati díj megfizetése iránt. A felperes keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:13. §-ára, 5:74. §-ára és 5:75. §-ára alapította. A per folyamán a peres felek egyezségi tárgyalásokba kezdtek és emiatt közösen kérték a per szüneteltetését. A per a szünetelés 6 hónapi maximális időtartamát elérve megszűnt, de a feleknek végül csak a tulajdonközösség megszüntetésében sikerült megállapodni, mely során az indítványozó tulajdonrészét alperes 6 000 000 Ft vételár ellenében megvásárolta. Alperes ezáltal a teljes ingatlan tulajdonosává vált, tulajdonjoga 2023 júniusában került bejegyzésre az ingatlannyilvántartásba. Az addig eltelt időszak többlethasználati díjának kérdésében nem született egyezség.
- [7] Az indítványozó ezt követően ismételt keresetet terjesztett elő az Egri Járásbíróságon. Kérelmében 2020. augusztus 18. napjától 2023. május 31. napjáig terjedő időszakra 1 340 000 forint többlethasználati díj fizetésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes a kereset elutasítását kérte. Az elsőfokú bíróság a keresetnek közbenső ítéletével a jogalap tekintetében helyt adott, megállapítása szerint az indítványozó kifejezetten felszólította az alperest a többlethasználati díj megfizetésére, amelyre az alperes érdemben nem reagált. Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az alkotmányjogi panasszal támadott döntésével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a keresetet elutasította. Az Egri Törvényszék az ítélete indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a szükséges bizonyítást lefolytatta, azonban a másodfokú bíróság a felek tényállításait, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat az elsőfokú

bíróságtól eltérően értékelte, így az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetésre jutott. A Kúria több precedensképes határozatára is történő hivatkozás mellett összefoglalta a többlethasználati díj megállapíthatóságával kapcsolatos – egységesnek tekintett – bírósági gyakorlatot. Ezzel kapcsolatban rögzítette, hogy miután a felek között nem volt megállapodás a használat vonatkozásában, a bíróságnak nem csak azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes jogellenesen elzárta-e a felperest a használati joga gyakorlásától, hanem azt is, hogy a felperesnek ténylegesen szándékában állt-e a tulajdoni hányadának használata. A rendelkezésre álló bizonyítékok értékelése alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy helytálló volt az alperes azon fellebbezési hivatkozása, miszerint az indítványozónak valójában nem állt szándékában a perbeli ingatlan tényleges birtokbavétele és használata. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható volt, hogy az indítványozó úgy az árverés, mint az adásvétel során tudatában volt annak, hogy az ingatlan aktuális tulajdoni hányadait lakottan szerzi meg, az ingatlan állapotát, állagát megtekinteni nem tudja (ezt pedig a későbbiekben ténylegesen meg sem kísérelte), az eladók az ingatlan birtokba adni nem tudják és annak állapotáért felelősséget sem vállalnak; mindez azonban a vételi szándékától nem térítette el, tulajdonszerzéseire pedig a piaci árnál nyilvánvalóan alacsonyabb összeg mellett került sor. A bíróság mindezek alapján, továbbá értékelve az indítványozó által az alperesnek írt felszólító levél tartalmát, a perindítást megelőzően a tényleges birtokbavétel, beköltözés szándékára utaló magatartása hiányát, valamint azt a körülményt is, hogy időközben a felek a közös tulajdont 6 000 000 Ft vételár alperes által történő megfizetése mellett megszüntették, úgy ítélte meg, hogy az indítványozó célja eredetileg sem az ingatlan használata volt, erre tekintettel az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a keresetet elutasította.

- [8] 2.3. Az indítványozó ezt követően alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a jogerős másodfokú ítélettel szemben. Álláspontja szerint a sérelmezett döntésében a bíróság olyan, a Ptk.-ban nem szabályozott előkérdés megítélésétől tette függővé a jogvita mikénti eldöntését, nevezetesen attól, hogy az indítványozó szándéka ténylegesen kiterjedt-e a perbeli ingatlan használatára, az abba való beköltözésre, vagy pedig az általa megvásárolt tulajdoni hányad megszerzésére „befektetési” cézzel került-e sor, amely a Ptk. rendelkezéseiből nem olvasható ki. Ezzel szerinte a törvényszék olyan többletfeltételt támasztott a tulajdonjoga részjogosítványai gyakorlásával, gyakorolhatóságával összefüggő jogvita eldöntése során, amellyel eloldotta magát a törvény szövegétől és jogot alkotott. Az indítványozó szerint ezért a másodfokú

bíróság – szerinte nem kellően megindokolt és a bizonyítékokat tévesen, illetve egyoldalúan értékelő – eljárása és az így meghozott ítélet a tulajdonhoz való joga, a tisztességes eljáráshoz való joga, illetve a jogegyenlőség elvének sérelmét is eredményezte.

- [9] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Abtv. 27. §-a alapján folytatott eljárásában mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit vizsgálja. Ennek során megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai feltételeinek [Abtv. 27. § (1) bekezdés, 30. § (1) bekezdés, valamint 52. § (1b) bekezdés a)–f) pont] megfelel.
- [10] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése értelmében az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti [a) pont], továbbá a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva [b) pont]. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó, mint az alkotmányjogi panaszra okot adó per felperese, jogosultnak és érintettnek is tekinthető, a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette, az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőn belül nyújtotta be.
- [11] Az indítvány megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 27. §-a]; a támadott bírói döntés(eke)t; az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [XIII. cikk (1) bekezdés, XV. cikk (1)–(2) bekezdés és XXVIII. cikk (1) bekezdés]; az indítvány tartalmaz alkotmányjogilag is értékelhető indokolást; továbbá kifejezett kérelmet fogalmaz meg a támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b)–f) pont].
- [12] 3.2. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel a befogadhatóság (vagylagos) tartalmi feltételeivel összefüggésben az indítvánnyal kapcsolatban a következőket állapította meg.

- [13] 3.2.1. Az Abtv. említett rendelkezésében írt alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést illetően az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az indítvány alapján elméletileg vizsgálható alaptörvényi rendelkezések tartalmát érintően. A jelen alkotmányjogi panasz mindezekhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [14] Az indítványozó ugyan – hangsúlyozva, hogy panasza nem szakjogi, jogértelmezési kérdések felülbírálatára irányul – a beadványában ezzel ellentétesen foglalt állást, mivel szerinte alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek tekintendő, hogy „meddig terjed a bírói jogértelmezés szabadsága a tulajdonjog tartalmának meghatározásában”, illetve, hogy bevezethető-e olyan, általa szubjektívnek tekintett, jogszabályban nem szereplő elem, a „használati szándék”, amely a tulajdonosi jogérvényesítést érinti. Az indítványozó ezzel kapcsolatos érvelése azonban az Alkotmánybíróság megítélése szerint a jelen ügy összefüggéseiben az alábbiak szerint nem helytálló.
- [15] A Ptk. VI. cím XIX. fejezete tartalmazza – egyebek mellett – a közös tulajdonra, annak fogalmára; a tulajdonostársak birtoklására és használatára; a hasznok szedésére, a költségek viselésére és a veszélyviselésre; a közös tulajdon védelmére és annak megszüntetésére vonatkozó rendelkezéseket. Ezek – kvázi *lex specialis*-ként – szabályozzák a tulajdonjog alapján egyébként mindenkit általánosságban megillető részjogosítványok (és kötelezettségek) tulajdonostársak közötti mikénti érvényesülésével kapcsolatos alapvető szabályokat [lásd pl.: Ptk. 5:74-75. §]. Rögzítik, hogy a birtoklás és használat joga a tulajdonostársak mindegyikét megilleti, továbbá, hogy azokat egyik tulajdonostárs sem gyakorolhatja a többiek jogainak és a dologhoz fűződő lényeges jogi érdekeinek sérelmére; azonban sem arra az esetre, ha ez a gyakorlatban megvalósítható, sem arra ha nem, további részletes előírásokat (a hasznok szedésének és a terhek viselésének a tulajdoni hányadhoz igazodó főszabályán kívül) nem tartalmaznak.
- [16] A Ptk. szabályozása azt nem tiltja, hogy a tulajdonostársak a használatot és az ezzel együtt járó birtoklást a tulajdonközösség megszüntetése nélkül megosszák egymás között. Egy ilyen megosztás azonban ebből következően értelemszerűen csak a tulajdonostársak – közös akaratukon alapuló – megállapodásának (szerződésének) tekinthető, amely megköthető nemcsak szóban vagy írásban, de akár ráutaló magatartással is. Az ilyen megállapodás a tulajdonostársak számára egymással szemben kötelmi jogokat és kötelezettségeket keletkeztet; vita esetén pedig a polgári bíróságok azt a megállapodás tartalma alapján, a kötelmi jog irányadó szabályai

szerint dönthetik el. Ilyen megállapodás a felek között azonban a jelen ügyben nem jött létre.

- [17] A Ptk. szabályozása a fentiek szerint a megállapodást a felek szabad akaratára, a megállapodás ellenére, vagy annak hiányában esetlegesen kialakuló vitás kérdések eldöntését pedig a polgári bíróságok jogalkalmazó-jogértelmező tevékenységére bízta [emellett „végső megoldásként” a közös tulajdon megszüntetése jöhet még szóba (lásd: Ptk. 5:83-84. §)]. Amennyiben tehát a használat és birtoklás kérdésében a fennálló közös tulajdon kapcsán a tulajdonostársak között vitás helyzet alakul ki, úgy az általuk indított bírósági eljárásokban a bíróságok szükségképpen csak (a polgári jog szabályainak értelmezésére és a konkrét jogvita helyzet összes körülményére tekintettel végzett) jogértelmezéssel képesek azt eldönteni. Ennek megfelelően az idevágó joggyakorlatot is a bíróságok jogértelmezése alakítja, alakíthatja. A Ptk. közös tulajdonra vonatkozó része kifejezetten a vitás kérdések eldöntése során a bíróságok által mérlegelendő szempontokat (amelyekhez képest az indítványozó által felvetett „használati szándék”, mint további, esetlegesen már a bírói jogalkotás körében értelmezhető elemnek minősülhetne) nem tartalmaz. Megjegyzendő továbbá, hogy a Ptk. valójában a tulajdonostársak között a közös tulajdon kapcsán felmerülő többlethasználati díjat sem szabályozza; az olyannyira a joggyakorlat által kialakított (és alakított) jogintézmény, hogy a törvény szövegében maga a kifejezés sem szerepel. Ezért az Alkotmánybíróság megítélése szerint annak eldöntése, hogy egy többlethasználati díj iránt indított perben az eset összes körülményei alapján az adott tulajdonostárs jogosult-e ilyen jogcímen adott pénzüsszegre vagy sem, illetve hogy ezen kérdés megítélése során milyen szempontokat szükséges a bíróságnak figyelembe vennie, a jogalkalmazás körébe tartozó olyan kérdés, ami a jelen ügy összefüggései kapcsán nem vet fel a bíróság jogértelmező tevékenységén túlmutató problémát, illetve annak lehetőségét a konkrét esetben a bíróság részéről tiltott bírói jogalkotásra került volna sor.
- [18] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó által ilyenként megfogalmazott kérdések az adott ügy összefüggéseiben nem tekinthetők az általa hivatkozott Alaptörvényben rögzített jogok sérelme tekintetében az alkotmányjogi panasz befogadását megalapozó alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek.
- [19] 3.2.2. A másik tartalmi – a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó – feltételt érintően az Alkotmánybíróság a következőkre mutat rá. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat

oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja, ugyanakkor – hatáskör hiányában – nem bocsátkozik szakjogi kérdések ismételt felülbírálatába.

- [20] Az Alkotmánybíróság a jelen ügy kapcsán megállapította, hogy az indítványozó nem ért egyet az ügyében eljáró másodfokú bíróság által a bizonyítékok értékelése, valamint a vonatkozó polgári anyagi jogi szabályok mérlegelése alapján meghozott döntésével. Az általa állított valamennyi alapjogi sérelmet kizárólag arra vezeti vissza, hogy a másodfokú bíróság szerinte – alapvető alkotmányjogi kérdést is felvetően – olyan mérlegelési szempontra alapította a számára hátrányos tartalmú ítéletét, amely nem olvasható ki a Ptk. rendelkezéseiből és ezért bírói jogalkotásnak minősül; továbbá, hogy döntése indokairól, illetve egyes bizonyítékok értékeléséről, más bizonyítékok mellőzésének okáról nem adott kellő részletességgel számot az ítélete indokolásában.
- [21] Az első hivatkozása tekintetében az Alkotmánybíróság a jelen végzés 3.2.1. pontjában már állást foglalt, érvelésének másodikként említett eleme vonatkozásában pedig a következőket állapította meg.
- [22] A rendelkezésre álló iratokból az Alkotmánybíróság megítélése szerint az állapítható meg, hogy az Egri Törvényszék a támadott ítélete indokolásában részletesen számot adott arról, hogy milyen szempontok szerint hozta meg az indítványozó által sérelmezett döntését az elsőfokú bíróság által már megfelelően feltárt tényállás és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, továbbá, hogy a Ptk. közös tulajdonra vonatkozó rendelkezéseinek értelmezése és az általa irányadónak tekintett ítélkezési gyakorlat hivatkozása mellett milyen szakjogi érvekre alapította az indítványozó keresetének elutasítását megalapozó szakjogi álláspontját. Ezen kérdések mikénti megítélése az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata értelmében nem alkotmányossági, hanem – tekintettel a jelen végzés 3.2.1. pontjában kifejtettekre is – olyan szakjogi-törvényességi kérdés, amely az általános hatáskörű bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységének részét képezi. Önmagában az, hogy az ilyen döntéssel valamely peres fél nem ért egyet, vagy az számára kedvezőtlen tartalmú, nem alapozza meg egy bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapítását.
- [23] Mindezekkel összefüggésben az Alkotmánybíróság a jelen ügy kapcsán is emlékeztet azon következetes gyakorlatára, amelynek értelmében a jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Mivel az Alkotmánybíróság megítélése szerint az eljáró törvényszék az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetésre vezető

jogértelmező-jogalkalmazó tevékenysége során ezeket a kereteket nem lépte túl, az alkotmányjogi panasz befogadása szükségképpen a támadott döntés és az azt meghozó bíróság jogértelmezésének szakjogi kérdésben történő felülbírálatát jelentené. Ez azonban az Alaptörvény és az Abtv. rendelkezései alapján nem lehetséges; azok ugyanis nem teszik lehetővé az Alkotmánybíróság számára, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Az indítványozónak a tulajdonhoz való jogra, a jogegyenlőségre, vagy a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogra való hivatkozása sem teremt önmagában alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet felett álló „szuperbíróság” szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el {lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}.

- [24] A „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróságnak az indokolt bírói döntéshez való joggal kapcsolatos következetes gyakorlata értelmében továbbá „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. A bíróságok indokolási kötelezettségéből azonban nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {lásd: 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}, az indokolásnak pedig nem minden egyes részletre, hanem az ügy eldöntése szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie {lásd: 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]}.
- [25] Mivel az indítványozó az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével, XV. cikk (1) és (2) bekezdéseivel és XXVIII. cikk (1) bekezdésével kapcsolatos sérelmét kizárólag a bíróságokétól eltérő (szak)jogi, illetve a tulajdonostárs „használati szándékának” a többlethasználati díj-jogosultság vonatkozásában a bíróság által történő vizsgálhatóságával kapcsolatos elvi álláspontjára alapította, a fent írtaknak megfelelően az Alkotmánybíróság ezen indítványi elemek tekintetében érdemi vizsgálatot nem folytathatott.
- [26] 4. Összefoglalva: az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a jelen ügyben az alkotmányjogi panasz nem vet fel a támadott bírói döntésekkel kapcsolatban

alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, vagy az indítványozó által hivatkozott alapvető jogok sérelmének megállapítását esetlegesen megalapozó kételyt, így az indítvány tekintetében nem folytatható le érdemi vizsgálatot.

[27] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése szerint eljárva, az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 29. §-ában írt feltétel hiányában, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. július 7.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró